

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. S.**, bytem „X“, zastoupeného obecným zmocněncem Mgr. O. L., bytem „X“, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v **řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2012, č. j. 563/DS/2012,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2012, č. j. 563/DS/2012, kterým došlo k zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17. 1. 2012, č. j. 0003966/12/DOPPR/PLe, jímž byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), dále přestupku podle ust. § 83 odst. 1 písm. d) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a přestupku dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění vozidla“), za které mu byla uložena pokuta ve výši 29.000,-Kč, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 20 měsíců a také mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč dle ust. § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“). Dotyčných přestupků se měl dopustit tím, že dne 19. 11. 2011 v 10.20 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. ŠKODA 120, r. z. „X“, kterého je vlastníkem, v obci Štětí, v ul. 9. května, kde byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž bylo zjištěno, že není držitelem příslušného řidičského oprávnění, když toto oprávnění má blokováno z důvodu ztráty odborné způsobilosti [přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona], dále při kontrole nepředložil osvědčení o registraci vozidla, zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění [přestupek dle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění vozidla], dále bylo zjištěno, že toto vozidlo nemá platnou technickou kontrolu, neboť platnost mělo do 01/11 [přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona], a dále že toto vozidlo má poškozené čelní sklo a na vozidle byly sjeté pneumatiky pod přípustnou mez, a to pravá přední a pravá zadní [přestupek dle ust. § 83 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu]. Současně žalobce navrhoval, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě uvedl, že proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal včasné odvolání, v němž namítal, že nebyl informován o ústním jednání ve věci, neboť mu bylo příslušné předvolání doručováno v době čerpání dovolené, v důsledku čehož nemohl v řízení uplatnit svá základní procesní práva. V odvolání sice uznal, že dotyčné vozidlo, v němž byl zastaven hlídkou Policie ČR, nemělo platnou technickou kontrolu a vykazovalo zjištěné technické závady, ovšem v odvolání uvedl i zásadní skutečnosti na svoji obranu, a to že se jednalo o vrak, který pouze převážel do místa vhodného pro naložení odtahovou službou, navíc měl sjednané povinné ručení a po cestě nikoho neohrozil. Přesto mu byl uložen poměrně citelný trest, který vnímá jako likvidační. Žalovaný však žalobou napadeným rozhodnutím jeho odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů byl zkrácen na svých právech, neboť řízení předcházející jejich vydání bylo stíženo procesními vadami.

Žalobci totiž nebylo řádně doručeno předvolání k jednání, neboť v době uložení zaslanky s předvoláním se přechodně nezdržoval v místě bydliště, když ve dnech 20. až 21. 12. 2012 přechodně pobýval u přítelkyně M. S. a od 22. 12. 2012 čerpal dovolenou na zotavenou. Na podporu těchto tvrzení soud zmínil důkazní prostředky v podobě svědecké výpovědi p. M. S. a v podobě potvrzení od zaměstnavatele o čerpání dovolené, které již je součástí správního spisu. V důsledku toho, že se žalobce o konání termínu ústního jednání ve věci vůbec nedozvěděl, nemohl v řízení uplatnit svá základní procesní práva – zejména nemohl uvádět skutečnosti svědčící v jeho prospěch a navrhopat důkazy k jejich prokázání. Žalobce má za to, že správní orgán mohl předvídat problémy s doručováním a vhodným způsobem je předejít, neboť k doručování inkriminovaného předvolání došlo těsně před vánočními svátky, kdy lze jednak předpokládat větší objem doručovaných zásilek a tedy větší zátěž pro poštu, což může znamenat i více pochybení na její straně, a jednak v tomto čase lidé častěji čerpají dovolenou a jezdí za svými příbuznými nebo zkrátka z jiných důvodů tráví více času mimo domov.

Dále žalobce namítl, že ve správním řízení došlo k porušení ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nebyly zjištěny všechny okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Správní orgán totiž vycházel

pouze z oznámení zpracovaného Policií ČR a měl tak k dispozici pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch. Pokud by byl žalobce o ústním jednání ve věci informován, mohl tuto situaci svým aktivním počínáním změnit a učinit potřebná tvrzení a navrhnout důkazy.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nepřezkoumal prvoinstanční rozhodnutí z hlediska námitek vznesených žalobcem v jeho odvolání ohledně okolností, za jakých byl přestupek spáchán, ačkoliv tyto okolnosti mají dle názoru žalobce podstatný vliv na posouzení nebezpečnosti jeho jednání pro společnost a tedy i druh a výši uložené sankce. Žalovaný se s nimi vypořádal pouhým tvrzením, že žalobce měl odvést vozidlo na místo vhodné k naložení odtahovou službou tak, aby tím neporušil platné právní předpisy. Toto je však dle žalobce logický protimluv, když vraky vozidel se likvidují zpravidla z toho důvodu, že jsou ve špatném technickém stavu, který činí jejich další provozování problematickým. Na nikom nelze spravedlivě požadovat, aby vozidlo mnohdy značným nákladem bylo opraveno jen proto, aby mohlo být na krátkou vzdálenost převezeno a aby vzápětí bylo zlikvidováno. Navíc žalobce učinil vše potřebné k tomu, aby nikoho svým jednáním neohrozil, když jednak měl sjednané povinné ručení a jednak zvolil k převozu vozidla dobu, kdy je prokazatelně menší hustota provozu.

Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že v jeho případě došlo i k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, uvedl, že „pochybnosti stran řádného předvolání totiž nutně musí vést k závěru, že účastník řádně předvolán nebyl. I v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného. Vedle toho pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost se vyjádřit ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí“.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že prvoinstanční správní orgán zaslal žalobci oznámení se vzneseným obviněním ze spáchání 4 výše uvedených přestupků a předvoláním k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012, přičemž zásilka byla doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Zásilka byla dne 20. 12. 2011 uložena na poště, jelikož žalobce nebyl doručovatelem zastižen. Dle záznamů na dodejce byla žalobci jakožto adresátovi zanechána výzva a poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že pokud si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Dle tohoto ustanovení je tedy v daném případě písemnost považována za doručenu dne 30. 12. 2011. Prvoinstanční správní orgán tak užil na doručení předvolání k ústnímu jednání tzv. fikci a projednal přestupky ve smyslu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti žalobce a následně vydal rozhodnutí. K tomu žalovaný dodal, že písemnost obsahující předvolání k ústnímu jednání je součástí správního spisu. V prohlášení doručujícího orgánu na přední straně obálky (doručenky) je přitom uvedeno, že žalobci jakožto adresátovi byla zanechána výzva a poučení dne 20. 12. 2011, dále na zadní straně obálky je uvedeno, že zásilka byla vrácena odesílateli dne 2. 1. 2012. Žalobci tedy byla zanechána výzva k vyzvednutí a poučení o důsledcích nevyzvednutí písemnosti. V poučení zanechaném žalobci se uvádí, že jestliže si

adresát zásilku nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Dále se v poučení uvádí, že pokud adresát prokáže, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může podle ust. § 41 správního řádu požádat odesílající správní orgán o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, je možné do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která bránila zásilku vyzvednout, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy měla být zásilka nejpozději vyzvednuta. Následně žalovaný detailně popsal právní úpravu zakotvenou ve správním řádu, která se týká tzv. náhradního způsobu doručování v případě, kdy při doručování podle ust. § 20 správního řádu nebyl adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

Dále žalovaný uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí upozornil na rozpor mezi tvrzením žalobce, že čerpal dovolenou od 21. 12. 2011 a potvrzením jeho zaměstnavatele, který uvádí, že žalobce čerpal dovolenou až od 22. 12. 2011. Porovnáním dat lze dojít k závěru, že dne 19. 12. 2011 obdržela pošta k doručení písemnost obsahující předvolání a dne 20. 12. 2011 ji po neúspěšném pokusu o doručení dle záznamů na obálce uložila k vyzvednutí na poště, přičemž žalobce teprve dne 22. 12. 2011 nastoupil na dovolenou. Tuto nesrovnalost žalobce vysvětluje až v žalobě tím, že se před nástupem dovolené zdržoval u přítelkyně M. S., tj. ve dnech 20. až 21. 12. 2011. Žalovaný považuje toto tvrzení za snahu žalobce prokázat nepřítomnost v místě bydliště po celou dobu, kdy byla zásilka s předvoláním uložena na poště. Žalovaný má ovšem za to, že žalobce se mohl alespoň seznámit s obsahem zanechané výzvy k vyzvednutí zásilky a poučení, a to i po případném návratu do místa bydliště. Dle žalovaného žalobce neprokázal, že si bez svého zavinění nemohl písemnost uloženou na poště vyzvednout. Navíc ze zjištěných skutečností nelze dovodit ani to, že se žalobce během dovolené skutečně zdržoval mimo své trvalé bydliště. Žalovaný je přesvědčen, že pokud žalobce zásilku nemohl na poště vyzvednout, měl možnost požádat z důvodu dočasné nepřítomnosti nebo z jiného vážného důvodu, pro který si nemohl písemnost vyzvednout, odesílající správní orgán o určení neplatnosti doručení písemnosti, a to v době do konání ústního jednání. V této souvislosti žalovaný podotkl, že žalobce v odvolání žádné důkazy prokazující jeho nepřítomnost v místě jeho trvalého bydliště v době doručování předvolání nepředložil a ani nenavrhoval. Až teprve v žalobě žádá o výslech přítelkyně Marie Sommerové. Žalovaný trvá na tom, že žalobce v odvolacím správním řízení předložil pouze doklad o čerpání dovolené vystavený zaměstnavatelem, který ovšem sám o sobě ještě nedokládá jeho nepřítomnost v místě bydliště. Potvrzení o čerpání dovolené v jiném místě, nežli je jeho bydliště, nebylo žalobcem k odvolání doloženo, ani nebyl navržen k prokázání této skutečnosti žádný důkaz. Na základě výše uvedených skutečností správní orgán užil na doručení předvolání fikci a projednal přestupky žalobce v jeho nepřítomnosti. Dle žalovaného se žalobce sám zkrátil v předmětné věci na svých právech vyplývajících ze zákona o přestupcích a správního řádu.

Vedle toho žalovaný uvedl, že v řízení byly projednávány přestupky a posuzovány celkem 4 přestupky. Nejzávažnějším z nich byla jízda bez řidičského oprávnění a jízda s vozidlem, jehož technický stav bezprostředně a závažným způsobem ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu. Za jízdu bez řidičských oprávnění se přitom ukládá pokuta od 25.000,-Kč do 50.000,-Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let.

K námitce žalobce, že svým jednáním uskutečňoval společensky prospěšný záměr v podobě likvidace starého vyřazeného vozidla, žalovaný uvedl, že žalobce neměl jízdu s vozidlem uskutečnit vzhledem k tomu, že nebyl držitelem řidičského oprávnění. Žalovaný trvá na tom, že převoz vozidla k jeho likvidaci, které vykazuje závažné závady, měl být uskutečněn odtahovou službou bez porušení příslušných právních předpisů. Vozidlo se závažnými bezprostředně ohrožujícími ostatní účastníky provozu nesmí být užito na pozemní komunikaci.

Závěrem žalovaný vyjádřil přesvědčení, že přestupky spáchané žalobcem byly projednány v souladu se zákonem, na svých procesních právech se žalobce zkrátil sám, neboť si nevyzvedl na poště uloženou písemnost obsahující předvolání k ústnímu jednání, popř. nepožádal o určení neplatnosti doručení zásilky. V uskutečněném řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Prvoinstanční správní orgán měl dostatek podkladů získaných od Policie ČR, aby bylo možno hodnotit stav projednávané věci jako dostatečně a spolehlivě zjištěný.

V následně učiněné replice žalobce zdůraznil, že z rozhodnutí Ústavního soudu, které bylo citováno v žalobě, vyplývá, že pochybnosti stran řádného předvolání musí vést k závěru, že účastník řádně předvolán nebyl. Žalobce se domnívá, že předložil důkazy, které dokládají minimálně pochybnosti ohledně řádného předvolání. Proto by měl soud žalobě vyhovět.

O žalobě pak soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť zmocněnec žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není jakkoliv důvodná.

Předně se soud zabýval žalobcovou námitkou ohledně toho, že mu nebylo řádně doručeno předvolání k jednání prvoinstančního správního orgánu, neboť v době uložení zásilky s předvoláním se přechodně nezdržoval v místě bydliště, když ve dnech 20. až 21. 12. 2012 přechodně pobýval u přítelkyně M. S. a od 22. 12. 2012 čerpal dovolenou na zotavenou. K této námitce soud z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným, zjistil, že prvoinstanční správní orgán zasílal žalobci oznámení se vzneseným obviněním ze spáchání 4 výše specifikovaných přestupků a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012 v písemnosti ze dne 15. 12. 2011, č. j. 0099384/DOPŘ/Ple. Zásilka byla doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, který ji od prvoinstančního správního orgánu obdržel dne 19. 12. 2011, jak vyplývá z otisku razítka

pošty na doručence doručované zásilky. Ze záznamů na dotyčné doručence dále vyplývá, že zásilka byla doručována na adresu: „X“, tedy na adresu žalobceva trvalého pobytu, která byla pro žalobce zároveň i doručovací adresou, přičemž tato zásilka byla dne 20. 12. 2011 uložena na poště do 30. 12. 2011, jelikož žalobce nebyl poštovní doručovatelkou v tento den zastižen na výše uvedené adrese. Dle záznamů na doručence k doručované zásilce byla žalobci jakožto adresátovi zanechána náležitá výzva k vyzvednutí zásilky u doručujícího orgánu a poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. Dále ze záznamů na doručence k doručované zásilce vyplývá, že doručovací orgán žalobci zanechal na doručovací adrese i II. výzvu k vyzvednutí dotyčné zásilky, a to dne 23. 12. 2011, když na základě předchozí výzvy si žalobce dosud doručovanou zásilku nevyzvedl. A konečně ze záznamů na doručence k doručované zásilce vyplývá, že doručovací orgán dne 2. 1. 2012 vrátil prvoinstančnímu správnímu orgánu jakožto odesílateli doručovanou zásilku, neboť žalobce si ji ve stanovené lhůtě u doručujícího orgánu nevyzvedl.

V návaznosti na výše uvedené skutkové okolnosti ohledně doručování oznámení se vzneseným obviněním ze spáchání 4 výše specifikovaných přestupků a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012 v písemnosti ze dne 15. 12. 2011, č. j. 0099384/DOPŘ/Ple, žalobci prostřednictvím doručujícího orgánu, soud považuje za nutné poukázat na kogentní ustanovení zakotvené v ust. § 24 odst. správního řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že pokud si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Dle tohoto zákonného ustanovení v daném případě bylo tedy třeba písemnost považovat za řádně doručenou dne 30. 12. 2011, když žalobce do uskutečnění ústního jednání dne 16. 1. 2012 popř. do vydání rozhodnutí o 4 předmětných přestupcích ze dne 17. 1. 2012 tento způsob doručení nikterak nerozporoval. Proto prvoinstanční správní orgán nepochybil, pokud na doručení dotyčné zásilky žalobci obsahující oznámení se vzneseným obviněním ze spáchání 4 výše specifikovaných přestupků a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012 v písemnosti ze dne 15. 12. 2011, č. j. 0099384/DOPŘ/Ple, aplikoval tzv. fikci doručení a 4 předmětné přestupky projednal v nepřítomnosti žalobce a následně o nich vydal i meritorní rozhodnutí.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, kterou ostatně již nastínil shora, že poštovní doručovatelka po nezastižení žalobce na adrese, na níž mu byla doručována předmětná zásilka obsahující oznámení se vzneseným obviněním ze spáchání 4 výše specifikovaných přestupků a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012 v písemnosti ze dne 15. 12. 2011, č. j. 0099384/DOPŘ/Ple, a to již dne 20. 12. 2011 a posléze i dne 23. 12. 2011, mu zanechala na této adrese náležité poučení o důsledcích nevyzvednutí dotyčné zásilky. Žalobce tak byl nejenže poučen o tom, že pokud si zásilku nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, tak se písemnost považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Vedle toho byl žalobce výslovně poučen i o tom, že pokud prokáže, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může dle ust. § 41 správního řádu požádat odesílající správní orgán, tj. v daném případě prvoinstanční správní orgán, o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, s tím, že požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, je možné do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která bránila zásilku vyzvednout, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy měla být zásilka nejpozději vyzvednuta. Ve smyslu

ust. § 23 odst. 5 správního řádu pak poučení muselo obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílal na jeho adresu.

V daném případě však z obsahu předloženého správního spisu žalovaným vyplývá, že žalobce do 15 dnů ode dne kdy u něj pominula překážka, a to v podobě čerpání dovolené na zotavenou do 1. 1. 2012, která mu údajně bránila zásilku obsahující oznámení se vzneseným obviněním ze spáchání 4 výše specifikovaných přestupků a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012 v písemnosti ze dne 15. 12. 2011, č. j. 0099384/DOPŘ/Ple, vyzvednout prvoinstanční správní orgán nepožádal o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, ačkoliv mu v tom nic nebránilo a ačkoliv byl o této možnosti výslovně poučen doručujícím orgánem.

Vedle toho nelze nezmínit, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela legitimně upozornil na rozpor mezi tvrzením žalobce, že čerpal dovolenou od 21. 12. 2011, a proto si nemohl vyzvednout doručovanou zásilku, neboť po celou dobu doručování čerpal dovolenou, a potvrzením jeho zaměstnavatele, který uvádí, že žalobce čerpal dovolenou až od 22. 12. 2011, zatímco k pokusu o doručení poštovní doručovatelkou došlo již dne 20. 12. 2011, kdy ještě nečerpal dovolenou. Tento zjevný rozpor přitom žalobce začal posléze vysvětlovat, a to až v žalobě, tvrzením, že před čerpáním dovolené se dočasně nezdržoval na adrese, na kterou mu byla doručována inkriminovaná zásilka, neboť se ve dnech 20. až 21. 12. 2011 zdržoval u své přítelkyně M. S.. Na podporu tohoto tvrzení pak v žalobě označil jako důkazní prostředek svědecký výslech přítelkyně M. S.. V této souvislosti soud vyjadřuje podiv nad tím, že žalobce takto "pádny důkazní prostředek" mající prokázat jeho nepřítomnost v místě bydliště po celou dobu, kdy byla zásilka s předvoláním doručována poštovní doručovatelkou a posléze uložena u doručujícího orgánu, prvně uplatnil až v průběhu zahájeného soudního řízení a nikoliv již alespoň v odvolacím řízení před žalovaným. Tento důkazní prostředek tudíž soud vyhodnotil jako žalobcem účelově uváděný ve snaze prokázat jeho nepřítomnost v místě bydliště po celou dobu, kdy byla zásilka s předvoláním doručována poštovní doručovatelkou a posléze uložena u doručujícího orgánu uložena na poště, a proto soud s poukazem na ust. § 52 s. ř. s. nepřikročil k provádění dokazování ve věci, neboť další dokazování je dle názoru soudu nadbytečné.

Soud se shoduje se žalovaným, že žalobce se mohl alespoň seznámit s obsahem zanechané výzvy k vyzvednutí zásilky u doručujícího orgánu, která ve smyslu ust. § 23 odst. 5 správního řádu musela obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílal a jeho adresu, a vedle toho se mu dostalo i zevrubného poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí, a to i po případném návratu do místa bydliště. Soud má za to, že žalobce neprokázal, že si bez svého zavinění nemohl doručovanou zásilku obsahující oznámení se vzneseným obviněním ze spáchání 4 výše specifikovaných přestupků a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012 v písemnosti ze dne 15. 12. 2011, č. j. 0099384/DOPŘ/Ple, která byla posléze řádně uložena na poště za účelem jejího převzetí žalobcem, u tohoto doručujícího orgánu vyzvednout. Z doložených skutečností přitom nelze dovodit ani to, že žalobce se během dovolené skutečně zdržoval mimo své bydliště, a to dokonce nepřetržitě. V této souvislosti soud opakovaně směřem k žalobci podotýká, že pokud si inkriminovanou zásilku nemohl na poště vyzvednout, a byl náležitě poučen o tom, kdo je odesílatelem této zásilky, a že má případnou možnost požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena, nic mu nebránilo v tom, aby z důvodu své dočasné nepřítomnosti nebo z jiného vážného důvodu, pro který si nemohl tuto zásilku vyzvednout, požádal odesílající prvoinstanční správní orgán o

určení neplatnosti doručení písemnosti, a to v době do konání ústního jednání dne 16. 1. 2012. Na tomto místě je třeba opětovně dodat, že žalobce ani v odvolání vůči prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 17. 1. 2012 žádné důkazy prokazující jeho nepřítomnost v místě jeho bydliště v době doručování inkriminované zásilky nepředložil a ani nenavrhoval, když až teprve v žalobě se zmínil o svém dočasném údajném pobytu v době od 20. až 21. 2012 u přítelkyně M. S.. Faktem tak zůstává, že žalobce v odvolacím správním řízení předložil pouze doklad o čerpání dovolené vystavený zaměstnavatelem v době od 22. 12. 2012 do 31. 12. 2011, který ovšem sám o sobě ještě nedokládá jeho nepřítomnost, a to navíc nepřetržitou, v místě jeho bydliště. Potvrzení o čerpání dovolené v jiném místě, nežli je jeho bydliště, nebylo žalobcem k odvolání ve správním řízení doloženo, ani nebyl navržen k prokázání této skutečnosti žádný důkaz, přičemž k tomu nedošlo ani v řízení před soudem.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že prvoinstanční správní orgán zcela legitimně užil na doručení zásilky obsahující oznámení se vzneseným obviněním ze spáchání 4 výše specifikovaných přestupků a předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 16. 1. 2012 v písemnosti ze dne 15. 12. 2011, č. j. 0099384/DOPŘ/Pl, fikci ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu a zcela legitimně projednal 4 dotyčné přestupky žalobce v jeho nepřítomnosti. S ohledem na skutkové okolnosti daného případu nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce se sám svým přístupem zkrátil v předmětné věci na svých právech vyplývajících ze zákona o přestupcích a správního řádu.

S ohledem na právě uvedené soud nevyhodnotil jako jakkoliv opodstatněnou i žalobcovu námitku, že ve správním řízení došlo k porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, když pro jeho neinformování o ústním jednání uskutečněném dne 16. 1. 2012 nebyly údajně zjištěny veškeré okolnosti svědčící ve prospěch žalobce. Nic takového ze správního spisu soud nezjistil, přičemž sám žalobce svým laxním přístupem k věci, kdy prokazatelně věděl, že by měl být přestupkově projednáván příslušným správním orgánem, neboť s ním při silniční kontrole dne 19. 11. 2011 hlídka Policie ČR sepsala tzv. oznámení o přestupku za účelem dalšího postupu ve věci příslušným správním orgánem pod č. j. KRPU-130328/PŘ-2011-040606, neboť věc nebyla vyřešena na místě samém v blokovém řízení, si upřel možnost uplatňovat svá účastnická práva vyplývajícímu ze zákona o přestupcích a správního řádu v plném rozsahu.

Žalobce nedůvodně namítá, že v jeho případě došlo i k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, s poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS788/02. Tento žalobcův poukaz na právě jmenovaný nálezy Ústavního soudu vyhodnotil soud jako nepřipadný, neboť v daném případě nebyly dány žádné legitimní pochybnosti, ohledně řádného předvolání žalobce ze strany správního orgánu k projednání 4 předmětných přestupků ve správním řízení.

Dále soud uvádí, že se neztotožnil ani se žalobcovou námitkou ohledně toho, že žalovaný nepřezkoumal prvoinstanční rozhodnutí ze dne 17. 1. 2012 z hlediska žalobcových námitek ohledně okolností, za jakých byly přestupky spáchány, třebaže dle žalobce tyto okolnosti mají vliv na posouzení nebezpečnosti jeho jednání pro společnost a tedy i na druh a výši uložené sankce. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že tato námitka není naprosto opodstatněná, neboť žalovaný se s touto námitkou důsledně vypořádal na str. 5 a 6. K tomu žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že ve správním řízení byly projednávány přestupky a posuzovány celkem 4 přestupky, přičemž nejzávažnějším z nich byla jízda bez řidičského oprávnění [přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona], a

jízda s vozidlem, jehož technický stav bezprostředně a závažným způsobem ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu [přestupek dle ust. § 83 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu]. Dále v tomto směru žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán správně rozhodoval o uložení sankce za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 silničního zákona, který byl nejpřísněji postižitelný, což odpovídá dikci ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, přičemž za jízdu bez řidičských oprávnění se přitom ukládá pokuta od 25.000,-Kč do 50.000,-Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Proto dle žalovaného prvoinstančním správním orgánem uložená sankce v podobě pokuty ve výši 29.000,-Kč a zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce 20 měsíců odpovídala žalobcovu protiprávnímu jednání, kdy bylo přihlíženo i k tomu, že se žalobci v minulosti dopustil již dvou závažnějších přestupků. S tímto vyhodnocením rozhodovací činnosti prvoinstančního správního orgánu ze strany žalovaného se ztotožňuje i soud s ohledem na prokazatelně zjištěný skutkový stav věci a jemu odpovídající relevantní právní úpravu. V důsledku této skutečnosti proto soud nepřikročil k případnému zrušení uložené sankce pro její nezákonnost, když ta nebyla shledána. Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci trestu za dotyčné přestupky nerozhodoval, neboť moderace trestu dle ust. § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá soud ve správní žalobě. Žalobce však o upuštění od trestu v předmětné žalobě nepožádal.

Žalobce se nemůže s úspěchem vyvíňovat ze spáchání dotyčných 4 přestupků s poukazem na skutečnost, že jízdou předmětným motorovým vozidlo tov. zn. ŠKODA 120, vlastně uskutečňoval společensky prospěšný záměr v podobě likvidace starého vyřazeného vozidla, kdy toto vozidlo údajně pouze převážel na vhodné místo k naložení odtahovou službou za účelem jeho likvidace, přičemž tehdy učinil vše potřebné k tomu, aby nikoho svým jednáním neohrozil, když jednak měl sjednané povinné ručení a jednak zvolil k převozu vozidla dobu, kdy je prokazatelně menší hustota provozu. Již žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela správně konstatoval, že žalobce měl zajistit případnou likvidaci dotyčného vozidla tak, aby tím neporušil platné právní předpisy. Tato konstatace nepředstavuje logický protimluv, bylo čistě věcí žalobce, aby zajistil, že při převozu dotyčného vozidla k jeho likvidaci nedojde k porušení platných právních předpisů. Žalobce se přitom svým počínáním při převozu vozidla dopustil hned 4 přestupkových jednání, přičemž za nejpřísněji postižitelný, a to za jízdu bez řidičských oprávnění je zákonodárcem presumovaná možnost uložení pokuty v rozmezí od 25.000,-Kč do 50.000,-Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Soud proto uzavírá, že ani nutnost případné akutní žalobcovy potřeby zlikvidovat dotyčné motorové vozidlo žalobce neospravedlňovalo k tomu, aby bez řidičského oprávnění s dotyčným vozidlem po vlastní ose, které bylo zjevně ve velmi špatném technickém stavu, což výslovně připouštěl i sám žalobce ve správním řízení i v řízení před soudem, uskutečnil jízdu v běžném silničním provozu na pozemních komunikacích, třebaže údajně „jen“ na místo vhodné k naložení odtahovou službou. Tento transport si žalobce případně mohl zajistit za asistence příslušné pojišťovny, u níž bylo sjednáno pojištění odpovědnosti z provozu dotyčného motorového vozidla, popř. tento celý transport na místo likvidace vozidla mohla zrealizovat příslušná odtahová služba. Vozidlo se závažnými bezprostředně ohrožujícími ostatní účastníky provozu nesmí být užito na pozemní komunikaci. Dále nelze nezmínit, že zcela zjevně především žalobce neměl přikročit k tomu, že dotyčné motorové vozidlo dokonce sám řídil, třebaže mu bylo známo, že v dané době nedisponuje příslušným řidičským oprávněním.

Soud proto uzavírá, že vzhledem k výše uvedeným skutkovým a právním okolnostem případu vyhodnotil předmětnou žalobu jako nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí žalovaného včetně prvoinstančního rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Přestupky spáchané žalobcem byly ve správním řízení projednány v souladu se zákonem, prvoinstanční správní orgán měl dostatek podkladů získaných od Policie ČR, aby bylo možno hodnotit stav projednávané věci jako dostatečně a spolehlivě zjištěný, žalovaný se náležitě vypořádal se všemi žalobcovými námitkami. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému, který sice měl ve věci úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval a navíc mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. října 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová